

човѣкъ, съ ненормално изпъкнало напредъ чело и черноока, повѣхнала вече жена, съ огроменъ бюстъ, изкуствена луна надъ устната и стъклена огърлица. Това бѣха резоньорътъ и жена му — нѣкогашна „тигрица на сцената“, сега артистка за втори роли.

Директорътъ вдигна глава отъ листътъ, изгледа наоколо си, и басътъ му прозвуча надъ масата :

— А къде, *sapristi*, е Жанъ ?

— Отъ единъ часъ си вързва връзката горе — обади се единъ кжсъ, набитъ човѣкъ, съ месесто лице. Той седѣше на жгъла, чупѣше сухи хапки и ги гълташе, въ очакване на яденето. Това бѣше комикътъ на трупата. Отвреме навреме той правѣше смѣшна гримаса къмъ детето, което веднага му се изплѣзваше. До него, на отсрѣщната страна, бѣ наивката — моята съседка. Сега можахъ по-добре да я разгледамъ. Закржглена, усмихната, съ зеленикави очи и чипо носле, тя тропаше по детски съ крака подъ масата, бѣбрѣше непрестанно, поправяйки рошавитъ си коси, и оставяше впечатление на пухкаво, весело котенце. Само гласътъ — малко дрезгавъ,